

van een muis, weet je. Maar eten katten vleermuizen?» En hier begon Alice vrij slaperig te worden en bleef droomerig zeggen: «Eten katten vleermuizen? Eten katten vleermuizen?» en soms: «Eten vleermuizen katten?» want, zie je, daar ze geen der beide vragen kon beantwoorden, kwam het er niet erg op aan, hoe zij ze stelde. Ze voelde, dat ze onder zeil ging en begon juist te droomen, dat ze hand aan hand liep met Dina en zeer ernstig tegen haar zei: «Zeg me nu eens naar waarheid, Dina: heb je ooit een vleermuis opgegeten?» toen ze plotseling, boem! boem! op een hoop droge bladeren viel en — het vallen was uit.

Alice had zich in 't minst niet bezeerd en was in een oogwenk weer overeind. Ze keek naar boven, maar daar was het alles donker; vóór haar was nog een lange gang en het witte konijn, nog zichtbaar, holde die af. Er was geen oogenblik te verliezen: voort ging Alice, als de wind, en kwam nog juist in tijd om het konijn, toen het een hoek omsloeg, te hooren zeggen: »Bij mijn ooren en snorrebaard, wat wordt het laat!» Ze was er vlak achter, toen zij den hoek omsloeg, maar het konijn was niet meer te zien. Ze bevond zich in een lange, lage

zaal, die verlicht werd door een rij lampen, welke aan de zoldering waren opgehangen.

Rondom de gansche zaal waren deuren, maar die waren alle gesloten en toen Alice een der zijden geheel afgeloopen en langs de andere teruggekomen was en elke deur had trachten te openen, liep ze bedroefd midden in het groote vertrek, terwijl ze zich afvroeg, hoe ze er ooit weer uit zou komen.

Eensklaps stiet ze op een tafel met drie pooten, geheel gemaakt van stevig glas; er lag niets op behalve een klein gouden sleuteltje en haar eerste gedachte was, dat dit wel eens kon behooren bij een der deuren van de zaal; maar, helaas! òf de sloten waren te groot òf het sleuteltje was te klein, doch in elk geval wou het geen daarvan openen. Toen ze echter voor de tweede maal rondging, kwam ze aan een laag gordijn, dat ze te voren niet had opgemerkt en daarachter was een kleine deur omstreeks vijftien duim hoog: ze probeerde het gouden sleuteltje op het slot en tot haar groote vreugde paste het! Alice opende de deur en zag, dat die toegang verleende tot een kleine gang niet veel grooter dan een rattenhol. Ze ging op haar knieën liggen en keek door de gang in den